

**การพัฒนากิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัส เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์
ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาจารย์ราษฎร์บำรุง
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1**

**Development of Creative Activities Using Multi-Sensibility for
Enhancing Creative Thinking among the Second
Grade Kindergarten Children in Ban Phanao Ratbamrung School**

ผู้วิจัย นางอัมมรา พรหมสาขา ณ สกลนคร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ (1) ดร.พจมาน ชำนาญกิจ (2) ดร.อุษา ปราบหงษ์

Researcher : Mrs. Ammara Phrommasakha;

Thesis Advisors : (1) Dr. Potchaman Chamnankit (2) Dr. Usa Prabhong

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) สร้างกิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัส เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ 2) หาประสิทธิภาพของกิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัส เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ 3) หาประสิทธิผลของกิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัสเพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ และ 4) เปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาจารย์ราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัส ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียวที่มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest-Posttest Design) ใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กกลุ่มเดียวกันที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนบ้านพะเนาจารย์ราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 จำนวน 21 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) กิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัสเพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ 2) แผนการจัดประสบการณ์การจัดกิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัสเพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 3) แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ กิจกรรมสร้างสรรค์ และ 4) แบบสังเกตพฤติกรรมการคิดสร้างสรรค์ จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. กิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัส เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาจารย์ราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 ได้ประสิทธิภาพ เท่ากับ 81.15/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 80/80

2. กิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัส เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาจารย์ราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6791 แสดงว่า ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.6791 คิดเป็นร้อยละ 67.91

3. ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาจารย์ราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 หลังได้รับการกิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัสสูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้ค่าที่ (t-test) แบบ Dependent Samples เท่ากับ 3.857

ABSTRACT

The objectives of this study were (1) to construct creative activities using multi-sensibility for enhancing creative thinking, (2) to examine efficiency of creative activities using multi-sensibility for enhancing creative thinking, (3) to investigate effectiveness of creative activities using multi-sensibility for enhancing creative thinking and (4) to compare creative thinking among the second year kindergarten children in Ban Phanao Ratbamrung School under the supervision of the Office of Sakon Nakhon Educational Service Area 1 before the creative activities using multi-sensibility are done with that after the treatment. The author employed a one-group pretest-posttest design. The sample selected by purposive sampling was population of the second grade kindergarten children totaling 21 persons in academic year 2009 at Ban Phanao Ratbamrung School under the supervision of the Office of Sakon Nakhon Educational Service Area 1. The findings can be concluded as follows :

1. The creative activities using multi-sensibility for enhancing creative thinking among the second grade kindergarten children in Ban Phanao Ratbamrung School under the supervision of the Office of Sakon Nakhon Educational Service Area 1 obtained efficiency of 81.15/83.33 which is higher than the criterion determined.

2. The creative activities using multi-sensibility for enhancing creative thinking among the second grade kindergarten children in Ban Phanao Ratbamrung School under the supervision of the Office of Sakon Nakhon Educational Service Area 1 possessed an efficiency index value of 0.68. Thus, children's knowledge increased 68 %.

3. Creative thinking of the second grade kindergarten children in Ban Phanao Ratbamrung School under the supervision of the Office of Sakon Nakhon Educational Service Area 1 after the treatment using multi-sensibility displayed a higher level significantly than that before the experiment at the .01 level based on t-test of dependent samples (t-value received = 3.857).

กฏมิหลัง

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาทั่วโลกต่างให้ความสำคัญและให้ความสนใจด้านการพัฒนาเด็กปฐมวัย (0-6 ปี) ด้วยความเชื่อที่ว่ากระบวนการเรียนรู้ในช่วงปฐมวัยมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคน

เพราะเป็นช่วงที่ระบบประสาทและสมองกำลังสร้างโครงสร้างที่มีการเจริญเติบโตในอัตราสูงสุดถึงกว่าร้อยละ 80 ของวัยผู้ใหญ่ (เรื่องศักดิ์ ปิ่นประทีป. 2547 : 1, อ้างอิงมาจาก กระทรวงศึกษาธิการ. 2547) ซึ่งในยุคปัจจุบันนี้ทุกประเทศได้ตระหนักแล้วว่า การศึกษาของเด็กปฐมวัยนั้นสำคัญยิ่ง ด้วยเป็นรากฐานของชีวิตมนุษย์

และสิ่งนี้ยังเป็นรากฐานที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของเรา ทั้งเป็นฐานการศึกษาทุกระดับซึ่งจะเห็นได้ว่าการศึกษาของเด็กปฐมวัยมีความสำคัญเพราะเด็กวัยนี้เป็นวัยที่สมองเติบโตมากที่สุด สามารถจะเรียนรู้ได้มากที่สุด (วิทยากร เชียงกูล, 2545 : 18)

ความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เนื่องจากผลของความคิดสร้างสรรค์เกิดสิ่งแปลกใหม่ และสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์มหาศาลต่อมนุษย์ ในการแก้ปัญหาต่างๆ ดังความเห็นของ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2549 : 2) ที่กล่าวไว้ว่า “ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน เพราะว่าความคิดสร้างสรรค์ช่วยให้เราแก้ปัญหาเดิมด้วยวิธีการใหม่ ช่วยให้เราเห็นโอกาสใหม่ ความเป็นไปได้ใหม่ๆ ทำให้ได้สิ่งที่ดีกว่า ช่วยให้เราคิดได้อย่างเหมาะสมสำหรับเรื่องนั้น ในเวลานั้น เพิ่มโอกาสความสำเร็จในการแก้ปัญหาและการทำสิ่งต่างๆ แทนการยึดติดรูปแบบเดิมๆ ซึ่งไม่ได้ช่วยให้เราก้าวไปข้างหน้า” และยังมีความเห็นต่ออีกว่า “การพัฒนาศักยภาพด้านการคิดสร้างสรรค์ร่วมกับการคิดในมิติอื่นๆ จะช่วยพัฒนาสติปัญญาของเราให้เป็นคนเฉลียวฉลาด แก้ปัญหาและพัฒนาสิ่งใหม่ๆ ได้ อันส่งผลให้เราสามารถดำเนินชีวิตอย่างเป็นผู้ชนะใน การเผชิญอนาคตที่เปลี่ยนแปลงไป”

การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมที่แสดงออกทางอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และจินตนาการโดยใช้ศิลปะ เช่น การเขียนภาพ การปั้น การฉีก การตัดปะ การพิมพ์ภาพ การร้อย การประดิษฐ์ หรือวิธีการอื่นที่เด็กได้คิดสร้างสรรค์และเหมาะสมกับพัฒนาการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 : 58) ความคิดสร้างสรรค์ เริ่มเกิดมาจากกระบวนการคิด หากคนเราเกิดมีปัญหา ย่อมหาคิดเพื่อวิธีการ หรือแนวทางแก้ไขปัญหานั้นให้ได้ ดังเช่น ข้อคิดของ สุวิทย์ มูลคำ (2547 : 49) ที่เสนอแนะไว้ว่า การคิดของมนุษย์จะเริ่มเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์สัมผัสกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว อาจจะเป็นข้อมูลหรือสถานการณ์ต่างๆ ที่เป็นสิ่งเร้า ซึ่งมนุษย์

อาจจะรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น ผิวกาย หลังจากนั้นมนุษย์จะตอบสนองด้วยการพูดหรือการกระทำ ถ้าหากสิ่งเร้าใดๆ ที่ทำให้มนุษย์เกิดการสงสัย ความขัดแย้ง หรือปัญหาจะทำให้มนุษย์เกิดความทุกข์ เกิดความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ เรียกว่าอยู่ในสภาวะความไม่สมดุล จะกระตุ้นให้มนุษย์ปรับสภาพให้สมดุล จึงทำให้เกิดกระบวนการคิด พร้อมกับพยายามดิ้นรน หาหนทาง หาวิธีแก้ไขปัญหานั้น ตอบข้อสงสัย ขจัดความขัดแย้ง เพื่อให้ความทุกข์หมดไปจากตัวเอง ก่อให้เกิดความสุข อยู่ในสภาวะสมดุล ซึ่งตรงกับ สุเรขา (นามแฝง) (2544 : 32) ที่กล่าวไว้ว่า “กิจกรรมฝึกโดยใช้แนวคิดประสาทสัมผัสทั้ง 5 เป็นกิจกรรมหนึ่งที่น่าเด็กไปสู่การเรียนรู้สรรพสิ่งต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ รูป รส กลิ่น เสียง กายสัมผัส เป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ของมนุษย์” สอดคล้องกับ พรพิไล เลิศวิชา และอัศรภูมิ จารุภากร (2550 : 102) ซึ่งการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยจะเรียนรู้ได้ดีถ้าผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ประสบการณ์ครั้งแรกของเด็กผ่านการสัมผัส การชิม การดมกลิ่น การได้ยิน และการเห็น เป็นพื้นฐานของการสร้างความหมาย ขณะที่เด็กสังเกต สืบค้น และพูดออกมาสมองจะจัดการบันทึกรูปแบบ ความเชื่อมโยงและระบบในสิ่งแวดล้อมนั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับ มาลี จุฑา (2544 : 137, อ้างถึงใน อัญชลี ไสยวรรณ, 2548 : 24) ได้อธิบายกระบวนการแสวงหาความรู้ว่า “เป็นความคิดของบุคคลที่อยากรู้อยากเห็นของตนจะมีการสัมผัสสิ่งเร้าเป็นข้อมูลข่าวสาร หรือข้อเท็จจริงต่างๆ ที่น่าสนใจแล้วจะทำให้การตีความส่งผลให้เกิดการรับรู้ (Perception) ในสิ่งที่ตนอยากรู้อยากเห็น การที่บุคคลได้สัมผัส (เช่น ได้ยิน ได้เห็น ได้ดม ได้ชิม ได้สัมผัส) ย่อมเกิดความรู้สึกรับรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากไม่รู้เป็นรู้ (เข้าใจ) หรือจากอธิบายไม่ได้เป็นอธิบายได้ หรือจากวิเคราะห์สังเคราะห์ไม่ได้เป็นวิเคราะห์สังเคราะห์ได้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่ประสงค์”

โรงเรียนบ้านพะเนาวิทยาราชบุรีบำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 ได้จัดการเรียนการสอนในระดับชั้นอนุบาล หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 (สำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี) โดยยึดแนวทางและหลักการจัดประสบการณ์ต้องคำนึงถึงพัฒนาการของเด็กทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา

จากผลของการประเมินภายนอกและการประเมินคุณภาพเด็กระดับชาติเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่าความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ของเด็กไทยทุกชั้นเรียนอยู่ในระดับคุณภาพไม่เป็นที่น่าพอใจ การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนของครู และวัฒนธรรมการเรียนรู้อันในสังคมไทย ซึ่งการจัดกิจกรรมเป็นเพียงการถ่ายทอดความรู้ไปสู่ผู้ไม่รู้ ครูยังสอนเน้นความจำ ซึ่งไม่ใช่การคิดค้นหาคำตอบ หรือการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างแท้จริง (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2548 : 48) และจากรายงานผลพัฒนาการจากสมุดรายงานประจำตัวเด็กประจำปีการศึกษา 2548 ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ตามมาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดและแก้ปัญหาได้เหมาะสมตามวัย มี 7 ประการ ดังนี้ 1) บอกคุณสมบัติของสิ่งที่มองเห็นได้ 2) บอกรสของสิ่งที่ชิมได้ 3) บอกเสียงที่ได้ฟังได้ 4) บอกกลิ่นของสิ่งที่ดมได้ 5) บอกความรู้สึกของสิ่งที่สัมผัสได้ 6) จำแนกเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ได้ 7) จัดหมวดหมู่สิ่งต่างๆ ได้ และมาตรฐาน 11 มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ มี 4 ประการ ดังนี้ 1) สร้างผลงานตามความคิดของตนเองโดยมีรายละเอียด 2) วาดภาพตามความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง 3) เคลื่อนไหวท่าทางตามความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการได้ 4) เล่านิทานตามจินตนาการได้ จากรายงานผลพัฒนาการมีระดับคุณภาพอยู่ในระดับปานกลาง ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยเป็นครูที่ทำการสอนในระดับปฐมวัยจึงตระหนักในปัญหา เห็นสมควรแก้ปัญหาที่จึงได้นำกิจกรรมโดยใช้พหุสัมผัส มาจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่เด็ก เพื่อกระตุ้นเร้าให้เด็กมีความคิดรวบยอดเกิดการเรียนรู้สิ่งต่างๆ มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในการจำแนกสิ่งของต่างๆ ตามสี รูปร่าง ขนาด น้ำหนักเกิดการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัส เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาวิทยาราชบุรีบำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัส เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาวิทยาราชบุรีบำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
3. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัส เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาวิทยาราชบุรีบำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1
4. เพื่อเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาวิทยาราชบุรีบำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมผัส

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเพื่อให้ทราบผลการพัฒนากิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมพันธ์ เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาว์ราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 ดังแสดงในภาพประกอบ

ภาพประกอบ กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ในโรงเรียนศูนย์เครือข่ายร่วมภูพาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 240 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนบ้านพะเนาว์ราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 จำนวนเด็ก 21 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือก

แบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากเด็กเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยต้องการแก้ปัญหาซึ่งเป็นเด็กที่อยู่ในช่วงอายุเดียวกันและมีพัฒนาการไม่แตกต่างกันรวมคละกันอยู่และผู้วิจัยเป็นครูประจำชั้นที่สามารถเข้าถึงสังเกตพฤติกรรมพัฒนาการของเด็กได้อย่างละเอียดครบถ้วน รู้จักภูมิหลังของเด็กเป็นอย่างดีสามารถติดต่อประสานงานกับผู้ปกครองเพื่อขอความร่วมมือจากผู้ปกครองในการสะท้อนผลได้อย่างสะดวก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์
2. แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมพันธ์ เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2
3. แบบสังเกตความคิดสร้างสรรค์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้แบ่งการดำเนินการออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะก่อนการทดลอง ใช้เวลา 12 นาที ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย เก็บข้อมูลเด็กแต่ละคนด้วยแบบทดสอบที่ซีที-ดีพี (TCT-DP) ของเจเลนและเออร์บัน (Jellen and Urban)

2. ระยะทดลอง (ใช้เวลา 10 สัปดาห์)

ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน โดยจัดในแผนประสบการณ์กิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมพันธ์ เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาว์ราษฎร์บำรุง ในระหว่างดำเนินการด้านทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากการสังเกต พัฒนาการความคิดสร้างสรรค์ และใช้แบบบันทึกพฤติกรรมความคิดสร้างสรรค์ ของการทดลองทุกกิจกรรม ทั้ง 10 สัปดาห์

3. ระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 12 นาที โดยผู้วิจัยใช้แบบทดสอบที่ซีที-ดีพี (TCT-DP) ของเจเลนและเออร์บัน (Jellen and Urban) ชุดเดิมเก็บข้อมูลเด็กแต่ละคน หลังการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมี ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่าร้อยละ (Percentage)
 - 1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)
 - 1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การพัฒนากิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมพันธ์ เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาว์ราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 ได้ประสิทธิภาพ เท่ากับ 81.15/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ คือ 80/80

2. การพัฒนากิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมพันธ์ เพื่อเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาว์ราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 มีค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.6791 แสดงว่า เด็กมีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น 0.6791 คิดเป็นร้อยละ 67.91

3. ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านพะเนาว์ราษฎร์บำรุง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 หลังได้รับการพัฒนากิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมพันธ์ สูงกว่าก่อนได้รับการพัฒนา กิจกรรมสร้างสรรค์โดยใช้พหุสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

- 1.1 ควรมีการแนะนำส่งเสริมให้มีการจัดประสบการณ์ เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริงที่เน้นการรับรู้โดยใช้พหุสัมพันธ์ สำหรับเด็กปฐมวัยภายในโรงเรียน เพื่อช่วยให้เด็กเกิดทักษะการคิดและการจำแนกสิ่งต่างๆ ได้ตรงจุดประสงค์

- 1.2 ควรจัดอบรมครูที่ทำการสอนในระดับปฐมวัย เพื่อแนะนำเทคนิคการใช้สื่อที่เน้นการเรียนรู้โดยใช้พหุสัมพันธ์ เพื่อใช้ในโรงเรียนเป็นการแก้ปัญหาระหว่างเด็กขาดความคิดสร้างสรรค์

2. สำหรับครูผู้สอน

2.1 ควรศึกษาเกี่ยวกับหลักการจัดประสบการณ์ที่เน้นการรับรู้ โดยใช้พหุสัมผัส และนำหลักการไปปรับใช้ให้เข้ากับบริบทของเด็กและท้องถิ่นได้ เพราะแนวการสอนเป็นปรัชญา ความเชื่อ แนวคิด และทฤษฎีที่เป็นไปตามธรรมชาติครูสามารถออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ไม่ใช้โปรแกรมตายตัว ครูมีบทบาทในการจัดกิจกรรมที่ใกล้ตัวเด็กและนำไปใช้ได้จริงเกิดความหมายต่อเด็ก ในการจัดกิจกรรมครูต้องใจเย็นมีความรักความเมตตาให้ความอบอุ่นจริงใจ และเป็นธรรมชาติมากที่สุด

2.2 ควรนำหลักการจัดประสบการณ์ที่เน้นการเรียนรู้โดยใช้พหุสัมผัส ไปใช้กับกิจกรรมทุกกิจกรรมทุกหน่วยการเรียนรู้เพื่อให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดีและคงทน

3. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการศึกษาการจัดประสบการณ์ที่เน้นการเรียนรู้ โดยใช้พหุสัมผัสที่ส่งผลต่อความสามารถด้านอื่นๆ เช่น ความสามารถในการจินตนาการ ความสามารถในการใช้ภาษา และความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น

3.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการจัดประสบการณ์ที่เน้นการเรียนรู้โดยใช้พหุสัมผัสกับการจัดกิจกรรมตามแนวคิดอื่นๆ เช่น แนวคิด Brain Based Learning เพื่อเปรียบเทียบหาจุดอ่อนจุดแข็งของแต่ละกิจกรรมระดับ เพื่อจะนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขในการจัดกิจกรรมต่อไป

3.3 ควรมีการศึกษาถึงเทคนิควิธีอื่นๆ ที่หลากหลาย เช่น การจัดสภาพแวดล้อมที่บ้านและโรงเรียน การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ที่มีผลต่อความสามารถทางการคิดการจำแนกของเด็กปฐมวัย

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. กระบวนการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม เด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ :

: กลุ่มมาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษา, 2547.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. การคิดเชิงสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : ชัดเชสมิเดีย, 2545.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. การประเมินผลโดยการประชุม: หลักการและการประยุกต์ใช้. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2548.

สุเรขา, นามแฝง. “กิจกรรมฝึกการใช้ประสาทสัมผัส,” วารสารปฏิรูป. 5(38) : 32-33 ; 2544.

สุวิทย์ มูลคำ. ครบเครื่องเรื่องการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์, 2547.

อัญชลี ไสยวรรณ. การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้การสอนทักษะการคิดแสวงหาความรู้สำหรับเด็กปฐมวัย.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2548.